

Василь Тимощук

*Мамі моїй
Хотині Макарівні
присвячую...*

СПОВІДЬ

Збірка поезій різних років

Львівський
СЕРІЯ

Рівне - 2008

ББК 84(4 Укр)6
Т414

Літературний редактор
Георгій Сербін

**Автор щиро вдячний за матеріальну
та моральну підтримку у виданні цієї збірки:
дирекції ДП “Оптіма-770-Р”,
дирекції Клеванського держлісгоспу,
дружині, дітям і друзям.**

Тимошук В.В.

Т414 Спов дь. Зб рка поез й р зних рок в. – Р вне:
Волинськ обереги, 2008. – 128 с.
ISBN 978-966-416-126-5.

Збірка поезій “Сповідь” – друга книга поета-пісняра Василя Тимошука. Його вірші, пісні, гумористичні твори – це розмаїття сюжетів. Їх можна сприймати по-різному. Замислившись над тим чи іншим художнім образом, відчуваєш тонку філософію навіть у буденних епізодах життя. Автор возвеличує прекрасне і чисте почуття кохання, торкається потаємних людських струн душі і серця. Оспіває рідний край, людину, батьківщину, дружбу і вірність, картає бездуховність і вади нового суспільства, стверджує добро і правду. Гумористичні і сатиричні твори Василя Тимошука майстерно відтворюють наше сьогодення, нашу дійсність, спонукають читача до роздумів, реальної оцінки життя та власного місця в ньому.

ББК 84(4 Укр)6

© Тимошук В.В., 2008
© «Волинські обереги», 2008

ISBN 978-966-416-126-5

Могутня єдність слова, музики і співу

Село Грабів, що знаходиться недалеко від древньої Клевани на Рівненщині, – старовинне поселення ще за часів Київської Русі, гарне, мальовниче, завітчане садами. Недалеко Стубелка, а там і оспівана в легендах Горинь. Від заплави та луків тягнуться високі пагорби. Чи то природні, чи, як кажуть, виникли за часів Першої світової війни. На одному з них, найвищому, – сяюча золотими верхівками до сонця церква, осяваюча цим світлом все село.

У такому чудовому селі і народився наш талановитий пісняр Василь Володимирович Тимощук 18 січня 1961, у селі, де й народилося перше кохання до української пісні, поезії і музики. Першим його вчителем була рідна ненька Хотина Макарівна. Вона не лише майстерно малює, а й віртуозно грає на мандоліні, гарно виконує різні народні композиції. Мати не тільки заохочувала й спонукала Василя з дитинства, з шкільних років до пісні, поезії, але й наполягала, щоб він старанно вчився і займався музикою. Нині його палко підтримують і дружина Ольга, і дочки Оксана та Наталка, і брати Петро та Павло...

Усе життя Василя пов'язане з музикою і поезією. Він закінчив музичну школу. А згодом після закінчення інституту організував ансамбль “Едельвейс”, у складі якого брав участь у всіляких музичних акціях, фестивалях і конкурсах.

І де б він не працював після закінчення інституту, ніколи не полишав музику і поезію. Вони завжди були поряд. У роки незалежності почав цим займатися професійно. Під час своїх успішних виступів він помітив, що відвідувачів найбільше приваблював український шансон. Згодом він і стає справжнім майстром цього дивовижного жанру, що засвідчили його переможні виступи на міжнародних і українських фестивалях естради. На них прозвучали його оригінальні поетичні рядки за створеною власною музикою, що вилилися в хвилюючий спів, подібно романсу чи задушевних мелодій української пісні.

І журі міжнародного фестивалю естрадної пісні “На хвилях Світязя” на Волині, який зібрав митців не лише з України, а й з Білорусії, Німеччини, Молдови, Польщі, Росії та інших держав, всеукраїнський фестиваль мистецтв “Пісенні медобори” на Тернопільщині, дали високу оцінку талановитому співакові і поетові. “На хвилях Світязя” він отримав диплом лауреата “Кращий автор-виконавець української естради”, на “Пісенних медоборах” – став лауреатом першої премії у номінації авторська пісня. Його запросили до виступів у Німеччині, Польщі, Росії.

Значною подією в житті Василя Тимощука був перший, записаний ним сольний компакт-

диск “Тиха розмова” та випуск значної кількості аудіокасет. Тепер його авторські пісні могли почути тисячі слухачів.

У Рівненському обласному академічному музично-драматичному театрі відбулася презентація “Тихої розмови” майстра українського шансону, неодноразового лауреата авторської пісні. На його творчому вечорі в театрі, зала якого була щент заповнена слухачами, звучали здебільшого пісні у виконанні автора та низка його і власних пісень учасників концерту. У ньому взяли участь не лише відомі майстри естради, зокрема заслужений артист України Сергій Барвік-Карпатський, та провідні музиканти Рівненщини, а й дорогі йому донька Оксана і найстарший брат Петро зі своїм фольклорним ансамблем “Барвінок”.

Творчий вечір Василя Тимошука засвідчив, що його талант зростає, що його пісні подобаються широкому загалу. До речі, він провів ще один творчий вечір і презентацію збірки “П’ята пора року” у Рівненському залі органної та камерної музики в травні 2008 року.

Василь Тимошук давно мріяв про видання власної збірки віршів і текстів пісень, більшість з яких він кладе на музику. І ось на початку 2008 року у рівненському видавництві “Волинські обереги” виходить його перша книга поезій “П’ята пора року”, до якої увійшли кращі твори різних років.

Притаманними йому поетичними засобами автор оспівує свій рідний край, де він родився, де його сповила і благословила мати в

путь поета-пісняра, його мальовничу природу, возвеличує неповторну українську пісню, торкається потаємних струн людської душі:

*Пісня рідного дому
Зніме смуток і втому.
Розрадить в краю чужому
Пісня рідного дому.*

Разом з тим поет не обминає і гострих суспільних тем, пише про наш непростий конфліктний час становлення молоді української держави, відстоює духовність.

У другому розділі збірки “Бувальщини, гуморески, байки” автор засобами гумору і сатири гостро торкається тем нашої дійсності, картає такі ганебні вади, як заздрість, чванство, пихатість, підлість, ганьбить нових українців, де все купується і продається за гроші.

І от перед нами нова, ще потужніша як поетичне слово і вагоміша у громадському звучанні друга поетична збірка поета “Сповідь”.

Вона продовжує широку тематику світогляду Василя Тимощука, розпочату ним у першій книзі. Назва “Сповідь” це не просто філософський вираз. Це розмірковування засобами поезії особистості над усім, що оточує і діється навколо нього. Поетичний світ його широкий і різнобарвний. Але тоді правдивий і об’єктивний, коли, як зазначає поет, є мудра і мужня душа з її джерельною чистотою:

*Хай не міліє у душі криниця
І не замулять її ненависть та зло.
Щоб чистою була завжди водиця,
Щоб дарувала правду і тепло!*

Він не уникає реалій сьогодення, пише гостро, викриває політичне і духовне зубожіння нових верховодів життя. В одному із віршів зазначає:

*А тепер грабують
І свої, й чужі.
Бісяться, жирують
Владні всі мужі.*

*А живуть для того,
Щоб побільш урвать.
Не бояться Бога
Й пеклом не злякаться!*

Поетичні рядки більшості віршів і пісень автора сповнені ліричною задушевністю, возвеличують духовні цінності, торкаються найніжніших людських почуттів душі і серця: родини, батьківщини, дружби. Надія, віра і любов знаходять чільне місце в поетичному слові, стверджує добро і правду, оспівує прекрасне і вічне полум'я любові:

*Я любові поклонюся,
Вічний, як землі струмок.
Палко Богу помолюся
За кохання, за жінок!*

У другому розділі збірки “Сповідь” – “Сатира. Байки. Гуморески” автор сатирично змальовує наше сьогодення, розкішне життя купки багатіїв, обкрадений народ, зубожіння, продажність долару, висміює хабарництво, підлабузництво, підлість, пиятику, злодійство, бруталність мови і таке інше. Варто хоча б назвати

кілька, як на мене, особливо вдалих з цього розділу творів, як “Нарада”, “Удав”, “Вулкан, землетрус, буревій”, “Інтерматеріаліст”, “Дорога до Бога” та інші.

Гумор і сатира Василя Тимощука спонукає читача до роздумів, реальної оцінки життя та власного місця у будь-яких суспільних, побутових та людських ситуаціях.

Збірка “Сповідь” зацікавить кожного, для кого правда, добро, любов і вірність, високе служіння українській державі не лише категорії філософські, а реальність життя. В цілому вірші і пісні поета несуть у собі велику духовність, світле почуття любові у широкому розумінні, тонкий гумор і сатиру. Друга книга Василя Тимощука – це новий поетичний злет. Вона зарекомендувала його як справжнього майстра слова і пісні. А втім, шановний читачу, останнє резюме і оцінка за тобою.

Георгій СЕРБІН,
поет-пісняр, заслужений журналіст
України, стипендіат Президента України

Лірика
Пісні
Роздуми

Душі криниця

*У безконечній суєті
Тернисті нас ведуть дороги.
Свій хрест несемо у житті
Крізь радість, біль і перемоги.*

*Та не до кожного вікна
Літає на зорі жар-птиця.
Та є у кожного із нас
Своя свята в душі криниця.*

*Приспів:
Хай не міліє у душі криниця
І не замулять її ненависть та зло.
Щоб чистою була завжди водиця,
Щоб дарувала людям правду і тепло.*

*А дні миттєвостей колаж
Незримо небо нам малює.
Життя – це зоряний вояж,
Що доля лише раз дарує.*

Любов-кохання

*Немає віку для кохання,
Ані кордону, ні межі.
Є лише дивний світ пізнання
І неповторний стан душі.*

*Немає кольору в любові
І чорне й біле – все разом.
Слова і зустрічі казкові –
То наяву солодкий сон.*

*Кохання – то небесна ласка.
Кохання – неповторна казка.
Кохання – край чарівних мрій,
Бажання і твої, й мої.*

*Нема в любові пори року –
Морозу, холоду дощів.
І не цвіте в серцях розлука,
А музика луна в душі.*

Знаю я

*Ключем журавлиним
Двері відкрила весна,
І цвітом калини
Вона загляда до вікна.*

*Я чекала весну
І плакала мрії,
А тепер не збагну
Лиш zostались надії.*

*Приспів:
Знаю я, тільки ти винен у всьому,
Знаю я, що любові більше нема.
Знаю я, у серці твоєму черствому
Оселилась холодна зима.*

*Гей, весна-чарівниця
І та розгубилась,
Бо від твого я серця
Ключ навек загубила.*

*Буду я до безтями
Тебе вірно любить.
Хоч взаємність між нами
Більше не відродить.*

Зів'яле листя

*Осінь дме дощем і вітрами,
Листя зів'яле зриває.
Між хмарами під небесами
Вільно, мов птах той, ширяє.*

*Здається мені лише вчора
Шуміли листя зелені.
Світились по-іншому зорі
В холодну нічну темінь.*

Приспів:

*Зів'яле листя – то мої літа,
Що падають у тиху осінь.
Вінок кохання у душі спліта,
Весною марить ще і досі.*

*Осінь для когось як свято,
Для когось – відлуння журби.
В чомусь кінець, чогось – початок,
Так було, так буде завжди.*

*Не вернуся я знову у літо,
Бо туди нема вороття.
Але серце мріями квітне,
І біжить без упину життя.*

Біль не відпускає

*Наснився мені сон,
Минуле пригадалось.
Очей п'янкий полон.
Вуста, що посміхались.*

*Тепер оті вуста,
Немов сумні заграви.
Крізь роки і літа
Розвіялись забави.*

*Нам пам'ять про любов,
Мов в небі блискавиця.
А я чекаю знов,
Що ти мені наснишся.*

*Я посеред чужих
Дарма тебе шукаю.
Як ти, – нема таких,
А біль не відпускає.*

Сніжанна

Був літній день, буденний,
непримітний
І навкруги лунав пташиний спів,
Всміхалось сонце, ніжно і привітно,
Коли тебе кохану я зустрів.

Так радісно було і так приємно,
Здавалося, що буде так завжди.
Тобою милувався я таємно
І щастя не приховувала ти.

Приспів:
Сніжанна / 3 р. –
серед літа на голову сніг.
Єдина, кохана, жадана.
Прийшла ти неначе вві сні.

Тепер, коли літо уже проминуло,
За вікнами знову іде зима.
Я часто пригадую зоряну юність,
Милу Сніжанну, що поруч нема.

Білі ромашки

*Вийду я вранці у поле,
Де ромашок білий цвіт.
Біль провини серце коле
І похмурий ніб світ.*

*Я тебе дарма образив,
Зайвих слів наговорив.
Ти пробач, що лиш наразі
Я тепер це зрозумів*

*Приспів:
А білі ромашки –
 то квіти кохання.
І мрій, сподівань, і розлук.
А білі ромашки –
 то квіти зізнання,
Розчарування і згуб.*

*Як вернуса я із поля,
Як нарву ромашок сніп.
Розкидаю їх довкола
І вклонюсь тобі до ніг.*

*Не журись, моя любове.
Лиш тебе кохаю я.
Ти душі – п'янка неволе
І без тебе не життя.*

Романтичний вечір

*Запалить місяць кришталеві свічі
На приспаному небосхилі дня.
Нам подарує вечір романтичний,
Де завжди поруч – ти і я.*

*Забудем разом ми про все на світі –
Кохання наше питимем до дна.
У пахощах п'янокх весняних квітів
Любов солодкого вина.*

*Романтичний вечір при свічах
І ми удвох з тобою.
Романтичний вечір, а в очах –
Надія зрить з любов'ю.
Романтичний вечір, й на вустах
Ще неказані слова.*

*Заплачуть таючи воскові свічі,
А нас зігріє радістю й теплом.
Цей незабутній вечір романтичний,
В якому із тобою ми разом.*

Від серця й до серця

*Блукають по землі
Сердець дві половинки,
Дорогами незвіданими йдуть.
Та щезнуть сум і біль,
Розтануть, як сніжинки,
У час, коли вони себе знайдуть.*

Приспів:

*Від серця до серця збудуєм місток,
Збудуєм з міцного кохання.
Від серця до серця – один лише крок,
Один лише крок до пізнання.*

*А в небі журавлі
Коштовні подарунки
Знов на весні обом нам принесуть.
У вранішній імлі
Ті перші поцілунки
Ти у житті, кохана, не забудь.*

*Немовби кораблі
У далеч без зупинки
Літа на хвилях долею пливуть.
Ми радості й жалі
Гортаємо сторінки,
Щоб зрозуміти нам життєву суть.*

Ой не співайте

*Не співайте мені цю пісню,
Не тривожте душу мою.
Не будіть ви печаль колишню.
Не співайте, я вас молю.*

*То не пісня моя, а доля,
Сам яку я занастив.
Бо гуляв, як той вітер в полі,
Там кохання своє загубив.*

*Ти, дівчино, пробач, благаю,
Вже назад нема вороття.
Ненавиджу себе й картаю,
Винен в цьому один лиш я.*

*Ви не грайте мені, музики,
Рветься серденько від жалю.
Бо тобі присягавсь навіки,
Що єдину в світі люблю.*

*Відцвіли, мов цвіт, твої очі,
Пахнуть спогади чебрецем...
Та не раз у безсонні ночі
Болем стискує груди щем.*

Забута пісня

*Забуту пісню
Шепоче листя.
Простий мотив в ній,
проті слова.*

*А серце мріє,
Душа хмеліє
І пісня просить, щоб заспівать.*

*Забуту пісню,
Неначе вишню,
Медову вишню скуштую я.
Солодкий спомин
Вмить зніме втому
Забута пісня – журба моя.*

*У снах небесних
Прийшла із весен,
З країв далеких погостювать.
Забуту пісню,
Печаль колишню
Чомусь не хочеться співать.*

Млин

*Знову зима запустила свій млин.
Там, десь у небі, за хмарами він.
І без перерви, і без вихідних
Падає тихо сніг.*

*Землю вкрива білосніжна вуаль –
Радість комусь, а для когось печаль.
Та весело й мило на серці мені,
Коли навкруги падає сніг.*

Приспів:

*І крутиться, вертиться млин
Зими білосніжної плин.
Пейзаж неповторних картин.
Хай крутиться, вертиться млин.*

*Тільки дарма перейматися тим,
Що перемеле літа наші млин,
Розтануть вони, неначе сніг,
І попливуть в минуле з-під ніг.*

*Прийде весна і розламає млин
Гаряче сонце променем своїм.
І буде тануть, буде плакати сніг
Для мене і для тебе, і для всіх.*

Українські жінки

*В Україну з-за кордону
Їдуть, мчать чоловіки,
Бо давно уже відомо,
Що найкращі тут жінки.*

*На вкраїнці одружитись
Прагне кожен чоловік,
Щоб у парі довго жити,
Щоб щасливим був цей вік.*

*З покоління в покоління
Крізь епохи і віки
Знають всі, що в Україні
Найчарівніші жінки.*

*Ніжні, щирі березині
І не старять їх роки.
Знають всі, що в Україні
Найвродливіші жінки.*

*Нам жінки приносять радість,
Відвертають від біди.
Проганяють біль і старість,
Тож їх треба берегти.*

*Я любові поклонюся
Вічній, як землі струмок.
Палко Богу помолюся
За коханих, за жінок.*

Париж

*Я знову хочу у Париж
І не питаю чому.
Хоч бий мене, а хоч би ріж
Я сам нічого не збагну.*

*Хай кажуть друзі: вгамонись!
А я мов захворів.
Мені так хочеться в Париж,
Щорік туди хотів.*

*Париж, одне слово, Париж
Не займай мене, облиш, о Париж!*

*Для мене Франція – Париж,
Як давно я чекав.
Для мене перш за все престиж,
Бо там я не бував.*

*Проте я вірю, що колись
Настане день і час,
Коли поїду я в Париж
І повернусь не раз.*

Я з минулим зав'яжу

*Я з минулим зав'яжу
Просто так, без зайвих слів.
Серед буднів зберезу
Мить щасливих, дивних снів.*

*І візьму я оберіг,
Що живе в моїх піснях.
Як ступлю я на поріг
Ще незайманого дня.*

*Приспів:
Спалю в минуле всі мости,
Відкрию у життя нову сторінку.
Щоб вдаль могли вітри нести
Мене, немов легку ту соломинку.*

*Я з минулим зав'яжу
Ворогам усім на зло
І нікому не скажу,
Як це боляче було.*

*Скільки друзів я згубив
По крутих шляхах життя,
Бо я вірив і любив,
Були справжні почуття!*

Гроза

*Коли за вікнами гроза
Про щось вітрам розповідає,
А в очі проситься сльоза.
Думками серце огортає.*

*Відкрию навстіж я вікно,
Нехай у дім мій завітає.
Бо не п'янить старе вино,
Душі воно не звеселяє.*

*Пройде, вгамується гроза.
Колись на світі все минає,
Засяють зорі в небесах
Весни казковим дивограєм.*

Розкажи

*Минають дні, минають ночі.
Вже осінь за вікном і сніг...
А в спогадах чарівні очі –
Не можу я забути їх.*

*Розкажи мені, розкажи,
Чому очі твої сумні,
Чом печальні твої пісні,
Розкажи мені, розкажи.*

*Немов у сні, крізь темінь ночі
До тебе знову я іду.
Горять, як зорі, твої очі...
Чи то на щастя, чи біду?!*

Камін

*Згасає вечір у багатті,
Іскриться спогодом камін.
Із серця туга і сум'яття
Пливають кудись удалечінь.*

*А за вікном похмурі хмари
Несуть холоднії дощі.
Торкнуться пальці струн гітари, –
Полине пісня із душі.*

*Полине пісня в ніч бездонну,
Удалечінь, за небокрай.
І прожжене журбу та втому
І забудеться печаль.*

*І пригадається знов юність
Моя весняна, золота.
Шкода, що все давно минулось
І не повернуться літа.*

*Хотілось все почать спочатку.
На жаль, немає вороття.
І лине пісня, ніби згадка
Про вже розтрачене життя.*

*Горить камін та лине пісня.
Вона ніколи не згорить.
Любов моя, любов колишня
У серці раною ятрить.*

Журба

*Оселилась у серці журба,
Вкорінилась, немов та верба.
Розпустила гілки, наче коси.
І чекає на осінь.*

*Приспів:
Вийду схід сонця я в новий день,
Вирву з корінням вербу.
Вітер веселих несе пісень,
Мою забере журбу.*

*Причалась зелена верба.
Заховалась в саду моїм згуба.
Та зізнаюсь, – не просто журба,
А це ти – моя люба.*

Нерозділена любов

*Я не думав, що в житті таке буває.
Що хворіють від любові, я не знав.
Ти вже хворий, та про це душа знає
З тої миті, як я покохав.*

*Я не думав, що тобою захмелію,
Що любов солодка, як бальзам.
Що тобою безнадійно заслабію,
Як одужати не знаю сам.*

Приспів:

*Нерозділена любов –
хвороба ця навіки.
Нерозділена любов –
нема від неї ліків.*

*Я не думав, що усе воно минеться,
Почуття розвіється, як дим.
І любов моя з минулого озветься
Спогадом печальним і сумним.*

*Вже тепер назад ніщо не повернути.
Лиш надія не згаса в путі.
Ні, не можу нині я ніяк збагнути
Чому так буває у житті.*

Моя пташко

*Птаха із пораним крилом
Боязко у двір мій залетіла.
Тихо вуркотіла під вікном,
Мов у мене захисту просила.*

*Від далеких втомлена доріг,
Жалібно на мене так дивилась,
Я пустив ту птаху на поріг
І пошкодував, щоб обігрілась.*

*Біла пташко ти, моя ти доле,
Чарівна, п'янка твоя неволя.
Я завдячний небу і зіркам,
Що разом судилось бути нам.*

*Птаха із пораним крилом
Мені казку дивную відкрила.
А я її зігрів душі теплом,
Подарувавши серця свого ласку.*

*Зранене загоїлось крило.
Час – то є найкращі в світі ліки.
Ніби і нічого не було,
Але ми зріднилися навіки.*

Від долі не можна втекти

*Заховаюсь від вітру й дощу,
Пережду у затишші негоду.
Як птахів, я думки відпущу
У буденного дня прохолоду.*

*Помандрую в далекі світи,
Щоб із минулим не зустрічатись.
Та від себе не можна втекти,
Та від себе не можна сховатись.*

*Заблукаю у літнім саду
У веселі я дні і погожі.
Я від тебе й до тебе іду
І нічого з цим вдіять не можу.*

*Кину все і піду до ріки,
Буду плескітом хвиль милуватись.
Але скрізь мене знайдуть роки,
Бо від них я не можу сховатись.*

*Зустрічаю як всі новий день,
П'ю життя чудодійного трунок.
І співаю веселих пісень,
Хоч душа переповнена сумом.*

*Я спинюсь посеред суєти,
Щоб в житті хоча б щось поміняти.
Та від долі не можна втекти,
Та від долі не можна сховатись.*

На хвилях пам'яті

На хвилях пам'яті пливу
Я у блаженському човні.
Здається, ніби наяву
Життя приснилося мені.

Із давнини ідуть дощі,
Веселку думка огорта.
Бентежну юність у душі
Мені з минулого верта.

Приспів:
За синіми туманами років
По пам'яті пливу до берегів.
В незаймані далекі острови,
Де спів пташиний в шелесті трави.

Де весни вічно квітами горять,
А зорі про кохання лебедять.
На тих забутих мною островах
Лишилися дивні мрії і слова.

На хвилях пам'яті пливу
Я під вітрилами надій.
В любові вірю і живу,
Пройшовши шлях крутий.

А вітер хмари прожине
І на порозі нових днів
Не зрадить доленька мене,
Як досягну я берегів.

Тому весело живеться

*Тому весело живеться,
Хто не плаче, а сміється.
Лише той біду здолає,
Хто на неї не зважає.
А щоб долю осідлати, —
Треба вчитися сміятись.
І життяю завжди радіти.
Тоді будеш в щасті жити.*

*На невдачі не зважати,
Бо від себе не сховатись.
Треба вік свій прожити
Так, щоби не шкодувати.
До кінця свій хрест пронести,
Не зганьбить, не втратить честі.
Бо життя лиш раз існує,
Що нам доленька дарує!*

Біле – чорне

*У кожного своя дорога,
Якою йдемо по землі.
Несем надію і тривогу,
Несем і радість, і жалі.*

*В негоду, в негаразди долі
Кудись в далеке майбуття
То в ненависті, то в любові
Йдемо дорогою життя.*

Приспів:

*Біле – чорне, чорне – біле
Завжди і всюди поруч нас.
Біле – чорне, чорне – біле
Праведне і грішне водночас.*

*А час біжить, усе минає.
Надій тьмяніють кольори.
Життям мандруєм і не знаєм,
Що принесуть обом вітри.*

*Чи біль невдач,
чи щастя радість –
Можливо, – це усе разом.
А за плечима сива старість
Уже блукає за вікном...*

Село

*На зорі сподівань,
На світанку надій
Полетів я, неначе лелека.
Мов на крилах бажань
В світ незвіданих мрій
Із села мчав у місто далеке.*

*І тепер крізь роки
Часто сниться мені
Сад вишневий у білому цвіті:
І батьки навесні, і дитинства пісні
То журливі, то ніжні, мов квіти.*

*Повернуся в село,
Щоб зігріло тепло
Моє серце, що зболене містом.
Там дитинства текло
Золоте джерело
Животворне, прозоре і чисте.*

*Там джерельна вода
Знаю я, не проста.
А лікує і біль, і тривоги.
Повернуся в село,
Хай там щоб не було
І ніякі не спинять дороги!*

Допоки

*Всі ми ходим попід Богом
І сміємось, і нудьгуєм.
В кожного своя дорога,
Доки на землі гостюєм.*

*Погостивши, звідси підем
В небуття десь назавжди ми.
І назад уже не прийде
В гості до землі людина.*

*Приспів:
Допоки дієм, допоки вірим,
Допоки по землі мандруєм,
Ми забуваєм у буднях сірих
Життя – це час, де ми гостюєм.*

*А весна життя для когось
Обірветься, мов струною.
Стане все враз ні до чого.
Втратиться все із весною.*

*Все проходить, все минає,
Вічного нема в природі.
І десь там нас всіх чекає
Із гостей зима холодна.*

Серце

*Якщо ти сієш в серці ласку,
То на негоду не зважай.
Життя переросте у казку
І щедрим буде урожай.*

*Якщо ти недругам пробачиш
Образи, ненависть і зло –
Все зміниться, і ти побачиш,
Що серцю стане мудро і тепло.*

*Приспів:
Серце для того, щоб палко любити,
Веселих і щирих співати пісень.
Серце для того, щоб вірно радіти,
Як новий приходить
до нас світлий день.*

*Як біда заглядає в очі
І просить у душу сльоза.
Але серце її не хоче,
Та не може про це сказати.*

*Як комусь і завдав ти болю –
Серце мусить боліти і страждати.
Тож не гнівай даремно долю,
Вчись, як треба життя сприймати.*

Зозуленька

*Я всі справи залишу
І піду у гай гуляти.
Зозуленьку попрошу
Мені навіщувати.*

Приспів:

*Навіщуй, зозуле, щоб душею не старіти,
На чужих помилках мудрості навчитись.
Навіщуй, зозуленько, з долею дружити
І життя без заздросі в радості прожити.*

*Зозуленько, зозуле,
Скільки б раз ти не кувала,
Не збагну ніколи я
Чом мені все мало.*

*Все колись в житті мина
І минають дні і ночі.
То лише зозуля зна,
Що я від неї хочу.*

Я не Соломон

*Приснився вчора мені сон,
Що я, немовби Соломон,
Став праведним, шляхетним,
Веселим радником дотепним.*

*Ішли до мене звідусіль
З великих міст, маленьких сіл,
А я поради всім давав,
На світі жити научав.*

*Приспів:
Я не Соломон / 2 р.
Проте шкода мені, що це лиш сон.*

*Коли ж прокинувся я від сну,
Чомусь ніяк я не збагну,
Що наяву, а не у сні,
Бракує мудрості мені.*

*Щоб міг учитись на чужих
Помилках, тільки не своїх.
Чому ж Бог мудрості не дав,
Тоді як я її шукав.*

Молитва

*Щоранку я молюся Богу,
З подякою за день новий.
Завжди виходжу на дорогу
З молитвою в душі своїй.*

*Щоднини я молюся Богу
За промінь сонця золотий,
За радість і за тривогу
Молюсь до тебе, Боже мій.*

*Щомиті я молюся Богу,
Храню у серці образ твій.
Йдучи з батьківського порогу,
Іду з молитвою до мрій.*

*В молитві, Боже, я черпаю
Натхнення й віри чистоту.
За всі гріхи смиренно каюсь,
Любов черпаю й доброту!*

Війна

*У війни чорний колір,
Страждання і муки.
В ній немає любові
Одні лиш розлуки.*

*Не жіноче обличчя,
Підступна й лукава.
Лише смерть і увіччя
У себе увібрала.*

Приспів:

*Війна не питає, якого ти віку –
Їй байдуже все. / 2 р.
Живе усе знищує смерті на втіху,
Пекельним вогнем
і кривавим свинцем.*

*У війни присмак горя,
Розпуки і туги,
Запах диму і крові,
І болю – наруги.*

Колискова

*О зоре, донечко, засни.
Нехай насняться тобі сни
Солодкі, наче медівник,
Смачні, немов горішки й сік.*

*Ведмедик спить давно уже,
Тобі дарунок береже.
А завтра в гості набіжить,
Медком пахучим пригостить.*

*А білка раз лише на рік
Горішки й березовий сік
Усім дарує малюкам
Слухняним, а не пустунам.*

*Он зайчик сонячний спішить
Тебе уранці розбудить,
Щоб разом бавитись весь день,
Співать веселеньких пісень.*

Сповідь

*Моя родинно,
Пробачте сина.
Не вернуся ні влітку, ні в осінь.
В тенетах життя
Заплутався я
Та вийти не можу я й досі.*

*В далекі краї
Не та колія,
По якій йде потяг транзитом.
Нема вороття
Назад у життя
Назавжди залишуся з літом.*

*Життя не пізнав,
Себе обікрав,
Віддати вже неможливо.
Ніяк не збагну:
Хто скаже чому
До мене ти, доле, зрадлива?*

Не ти

У замріяній печалі,
У обіймах самоти,
У журбі, мов у вуалі,
Край ріки стояла ти.

Я у спогади поринув
І в уяві змалював
Образ твоїй, що кликав зримо,
Ніжно вабив, милував.

Не ти, не ти, на жаль, не ти
Приходиш у солодкі сни.
Не ти, не ти, на жаль, не ти
Даруєш серцю цвіт весни.

У казковім літнім лузі
Бачу твоїй я силует.
Для поета ти як муза,
Для художника – сюжет.

У вечірньому серпанку
Вітер хмари розірвав.
Він, як сонце, мені зранку
Про кохану нагадав.

Відлуння весни

*Так часто приходять у сни
До мене відлуння весни.
Приносить печалі та смуток,
А я, ніби втомлений птах,
Свої здоганяю літа.
Я хочу весну повернути.*

*Відлуння весни кличе,
вабить собою.
Відлуння весни обійми
солодкого болю.
Відлуння весни бентежному
серцю похмілля,
Воно для моєї душі є чар-зілля.*

*Давно відцвіли ясени,
А я все йду до весни
Крізь радості і крізь тривогу.
Веде мене спогад ясний
У юне відлуння весни,
Та туди не знайти дорогу.*

Осінні етюди

*Осінь малює етюди,
В сіру вдяга вуаль.
Зимові у неї згуби,
Дощ несе і печаль.*

*Осінь свої нам сюжети,
Дарує свої пісні.
Листя і вітру дуєти
Жалібні і сумні.*

*Осінні етюди
в серця прохолоду
Несуть із журбою.
Веселка у небі віщує негоду
Для нас із тобою.*

*Холодні тумани сиві
Вкрили відлуння дні.
Залишилися ми щасливі
Тільки у казці снів.*

У тім краю

*Снять гори чужі Афгану
І підбиті згорілі танки.
Кров запекла на свіжих ранах
І молитва дожить до ранку.*

*У тім краю я ще й досі в бою,
Він для мене іще не скінчився.
У тім краю у запеклім бою
Не один молодим залишився.*

*Кожний раз сум приносить весна,
Знов мені та війна наснилась.
Чую голос загиблих я в снах,
Це навіки забуть не в силах.*

Пожежник

*Для нього немає чужої біди,
Немає чужого болю.
Він на допомогу приходить завжди
Як ангел щасливої долі.*

*З біди виринає, з диму і вогню,
З обіймів жахливої смерті.
Вклоняюсь доземно і низько йому –
Відважному лицарю честі.*

*Приспів:
Пожежник – це поклик душі,
Пожежник – це поклик серця.
Завжди на передньому він рубежі,
На горе і біди озветься.*

*Для нього немає ні буднів, ні свят.
Щодня він стоїть на сторожі.
Врятовує немічних і немовлят
І лихо дола переможно.*

Волинь

*Є на світі квітуча земля,
Що оспівана в щирих піснях.
Ти в легендах живеш поколінь,
Мальовнича моя Волинь.*

*Приспів:
Солов'їна моя Волинь
Як про тебе пісень не співати.
Я навіки твій вірний син,
Ти моя навіки рідна мати.*

*Знаю я, що земля ця свята.
Її доля крута, не проста.
Після воєн, біди і руйн
Воскресала завжди Волинь.*

*Є на світі прадавня земля.
Її щедрі ліси і поля.
Розквітає на щастя усім
Богом обраний край Волинь.*

Батьківська вишня

*Посадив батько вишню
У саду край вікна.
В прохолоді затишно
Виростала вона.
Диво-сил набиралась
У землі та дощів,
Щедро нам дарувала
Свою ласку в душі.*

Приспів:

*Батьківська вишня в саду –
Дитинства далекого світ.
Я мов на свято до вишні іду,
Солодких куштую ягід.*

*Батьківська вишня в саду –
Дитинства мого оберіг.
Під вишнею завжди знайду
Те, що утратив навік.*

*Розлетілись по світі
Пташенята з гнізда.
Вишня в білому цвіті
Сниться їм крізь літа.
Кличе вишня до себе
Крізь літа і роки,
Простягає до неба,
Наче руки, гілки.*

Батьківський поріг

*В круговерті років за туманом життя
Є місце в кожного у нас святе,
Куди приходим ми в душі із каяттям,
Коли серце смуток огорне.*

Приспів:

*Батьківський поріг –
 початок всіх доріг,
Мрій юності і сподівання.
Батьківський поріг –
 дитинства оберіг,
Для душі моєї тиха гавань.*

*За веселкою днів, в нерозгаданих снах
Залишилась юність десь моя золота.
Та щораз, коли знову приходить весна,
Я немов повертаю літа.*

* * *

*Я так люблю один блукати
Вечірнім містом дощовим.
Серед сутінок лишатись
І непримітним, і чужим.*

*Тут наодинці із думками
Із мріями на самоті.
Разом з холодними вітрами
Загубитися у суєті.*

*Приспів:
Нехай осінь уже грає блюз
На обірваних струнах дощу.
Я до юності вже не вернусь,
А до старості я ще не спішу.*

*Мені ще хочеться літати
І уві сні, і наяву.
І в небесах, як птах, ширяти,
Бо я ще вірою живу.*

*І коли в душі моїй тумани,
А в серці почуття сумні,
Я знаю: буде під дощами,
Напевно, весело мені.*

У березні випав сніг

*У березні білий сніг
Впав на траву зелену.
Мій припорошив поріг,
В гості прийшов до мене.*

*На землю упав до ніг
Крізь мовчазний серпанок.
У березні випав сніг.
Це добре чи погано?*

*Вже сонцем зігріті дні
Дарують серцю тепло.
У березні білий сніг –
Такого ще не було.*

*Солодкий березовий сік,
Запах весни духмяний.
У березні білий сніг.
Це добре чи погано?*

*Скільки ще буде доріг
Бог один лише знає.
У березні білий сніг.
Я йому співчуваю.*

*У березні випав сніг.
Знаю, що він розтане.
Чому ж так сумно мені –
Це добре чи погано?*

Кленовий лист

*Опадає клен червоний,
Ронить тихо листя з віт.
У зажурі, наче сонний,
Шле з минулого привіт.*

*Вже летять ключем у вирій
Понад кленом журавлі.
Віднесіть цю звістку милій,
Юності – мої жалі.*

Приспів:

*Кленовий лист – мов зражене кохання,
Печальна згадка, що було колись.
Далеких мрій, біль розчарування –
Кленовий лист. / 2 р.*

*Догорає день багряно,
Сумно тане у імлі.
Десь далеко, за туманом,
Вже курличуть журавлі.*

*Сива паморозь на скронях,
А я йду до клена знов.
Лист кленовий на долоні
Нагадає про любов.*

Сало

*Так повелось на Україні,
Хоч як крути як не верти,
На жодній нинішній гостині
Без сала нам не обійтись.*

*На підливи і на шкварки
Сало всьому голова.
Ну, звичайно, і до чарки
Страви кращої нема.*

*Приспів:
Щоб там в світі не казали –
Все, повірте, маячня.
Українець наш без сала
Ніби циган без коня.
Анекдоти і плітки
Сало нам не зіпсують,
Щиро скажемо навпаки
Салу шарму надають.*

*Тепер за морем, океаном
Цілющий знають наш продукт.
Індійці, негри й єгиптяни
Повагу салу віддають.
Зацікавилась наука,
Вчені світові мужі –
Сало то така є штука,
Зніме стреси із душі.*

Дні

*По світу довго вештавсь і грішив,
Жив безтурботно, весело, безпечно.
Когось я кривдив, а когось любив,
Був егоїстом і не завжди гречним.*

*Із ким дружить хотілося мені
Я час свій витрачав не з тими.
Вони мені являються у сні,
Тепер шкодую за прожиті днини.*

*Приспів:
Неначе сніг розтали дні ті на весні
І більше не повернуться вони
До мене гостювати восени.*

*Без віри в серці я на світі жив,
Мені завжди чогось не вистачало,
Бо від життя багато я хотів,
Одержував чомусь від нього мало.*

*Я думав, що мудріший за усіх
І сам собі дотепником здався.
І хоч бував тоді гірким мій сміх,
Я над собою інколи сміявся.*

Заробітчани

*Шукають щастя українці,
Не від щастя їдуть у світи,
Де навкруги одні чужинці,
Де для усіх чужинець ти.*

*Лишивши все напризволяще,
Лишивши батьківський поріг,
Шукають українці щастя,
Не вибираючи доріг.*

*Заробітчани і заробітчанки
З байдужістю у вицвілих очах.
Заручники вони і полонянки
Без радості, без посмішки в устах.*

*Шукають долю українці,
А взагалі не в тому суть.
За євро, долари, червінці
Себе безпечно продають.*

*І вірять, що ще буде краще,
Що всі турботи не дарма.
А де ж та доля, де ж те щастя?
Лиш добре там, де нас нема.*

Батьківське полісся

*Батьківське полісся –
Тут я народився,
Тут моє коріння і увесь мій рід.
Стежки та дороги,
Радості й тривоги.
Звідси вирушав я у широкий світ.*

*Сонечка краплина, золота перлина,
То на Україні – мій поліський край.
Білий цвіт калини, ночі солов'їні –
То на Україні мій поліський край.*

*Батьківське полісся –
Тиха щира пісня
Про палке кохання і розлуки біль.
Ранки березневі.
І сади вишневі –
Серцю не забути цей солодкий хміль.*

А було колись...

*Не один десяток літ
Я безпечно розмінював.
Та триває мій політ,
І ще не все я вам сказав.*

*Не один пуд солі з'їв.
Щось знаходив, щось втрачав.
Та душею не мілів,
Як дорогами блукав.*

*Приспів:
А було колись, а було –
Серце мріяло, цвіло,
Вірило, співало.
Тільки все десь позникало.*

*Вже давно минулі дні.
Сам себе я обікрив.
Наяву, а не у сні
Я з піску дім будував.*

*Я уже шаную все,
Що раніше зневажав.
І віддячую за це,
Лиш коли життя пізнав.*

Львів

*Мені подобається Львів
І у дощі, і у негоду.
Вечірнє сяйво ліхтарів,
Туманів сірих прохолода.*

*І де б не був, в якому краю –
Не переймаюсь від жалю.
Завжди у Львів я повертаюсь,
Тому що місто це люблю.*

*Приспів:
Львів – молоде завжди місто.
Тут друзям ніколи не тісно,
Тут люди привітні, веселі,
Гостинні у кожній оселі.*

*Мені подобається Львів,
Що тут нема довкола броду.
Тут я любов свою зустрів
І закохавсь у юну вроду.*

*Куди по місту не ходив,
Я чую знову рідну мову.
За це я Львів і полюбив,
Зізнаюсь щиро вам, панове.*

На тих островах

*В океані життя є такі острови,
Обійнять їх не можна за плечі.
Їх на мапі ніколи не знайдете ви,
Їх немає на мапі, до речі.*

*Ми гостюємо раз на отих островах,
Де немає журби і тривоги.
Але після гостини
знову линемо в снах
На ті острови і дороги.*

*У весняних садах,
Там, на тих островах,
Наша юність навек залишилась.
І любов ще жива
На отих островах
Та біда, що любов та безкрила.*

*В океані життя є такі острови,
Де були ми щасливі з тобою.
Там вмивалися зорі у росах трави,
Срібний місяць кохався з весною.*

*Віддаляє від нас острови заметіль,
Віддаляють нас труднощі нові.
І не знає ніхто краще як доплетсти
Нам на ті острові світанкові.*

Українці

*Досить, браття українці,
Сподіватись на гостинці,
Що впадуть із панського стола.
Годі плакати, стогнати
І на Бога ображатись –
Вже набридло чуť гіркі слова.*

Приспів:

*Українці / 3 р. – нащадки Кобзаря,
Тож чому ж як ті чужинці
Ви у рідних батьківських краях.*

*Досить, браття українці,
Продавати за червінці
Своє серце й душу ворогам.
Годі, скажемо багатим,
Сіять чвари і розбрати,
Вже каміння час збирати нам.*

Чумацьким шляхом

*На небі зорі, неначе кораблі,
Несуть кохання до берегів землі.
Дарують зорі мені в любові
І радість, і біду,
А я чумацьким шляхом по життю іду.*

*Допоки в небі зоря надій горить,
Не зрадить вдача мене ані на мить.
Небесну ласку, як диво-казку
У суеті знайду,
Бо я чумацьким шляхом по життю іду.*

*Шепочуть зорі давно забуті сни,
Мене вертають до берегів весни.
Десь моя пісня на зорях висне,
Пливе у висоту,
І я чумацьким шляхом по життю іду.*

«Селяві»

За вікном дощі, тумани і вітри,
Сірі хмари вкрили небеса.
Поміж нами уже спалені мости,
А я ще й досі вірю в чудеса.

Скільки в розпачі я небеса молив,
Каючись у всіх гріхах земних.
Знаю, я перед тобою завинив
Та не знайшов дороги до весни.

Приспів:

Се-ля-ві / 2 р. –

*в синім небі пропливають журавлі.
Се-ля-ві – не сховатись від долі на землі.
Се-ля-ві як осінні листя падають жалі
І плывуть удалечінь, мов кораблі, се-ля-ві.*

*Вже по-іншому сприймаються слова.
Те, що мав, не зміг я зберегти.
І болить моя журбою голова,
Бо від тебе ліків не знайти.*

*Скільки літ і зим шляхами я блукав.
Думав, щастя в тих краях знайду.
Сам себе я у дорозі обікрав,
А тепер до тебе знову йду.*

*Я не думав, що мене
Печаль колись наздожене,
Що за розтрачені літа
Огорне душу самота.*

Де жа в'ю

Співає вітер у шансоні
На срібних струнах дощів.
А я, неначе на пероні,
Стою з надією в душі,
Що прийде потяг і транзитом
Візьме з собою до весни,
Де синє небо у зорях і квітах,
Де лебедять забуті сни.

Приспів:
Де жа в'ю – не можу я забуть
Любов свою, де жа в'ю.

Спіймати хочеться в долонях
Дощі й тумани на землі.
І кинуть разом у бездоння,
Щоб не вертали журавлі.

Бували дні колись привітні,
Журилась буднів суєта.
А тепер сумні лише й самотні
Мене стрічають вже літа.

Золота підкова

*Коло двору у траву шовкову
Збили коні золоту підкову,
Та й у двір не повернулись.
Несли коні через вітровії
В білих гривах світанкові мрії,
А мене забули.*

*Приспів:
Де ж те щастя, доля та чудова,
Що приносить золота підкова.
День за днем літа минають,
А я все дарма чекаю.*

*Пили коні коло двору воду
Із джерел вечірніх прохолоду,
Набирались сили / 2 р.
Везли коні пісню веселкову,
Везли мені юність веселкову,
Тай не залишилися / 2 р.*

*Вже ті коні до чужого двору
Поспішають у осінню пору,
А мене минають / 2 р.
Може коні просто заблукали,
Як до мого двору повертали,
Я того не знаю.*

Підемо до циган

*Якщо ти на серце хворий,
А кохання є у тім вина, –
Відпустка в гори чи на море
Не допоможе все одно.*

*Не шукай в вині розраду,
Там її не знайдеш ти.
Дам тобі одну пораду,
Знаю, чим допомогти.*

*Приспів:
Як зазоріє неба океан,
Зігрітий поцілунком ватри,
Підемо в табір до циган
Піснями серце лікувати.*

*Ніч хмільну в степу безкраїм,
Мила, ми вип'ємо до дна.
І до ранку погуляєм,
Захмелівши без вина.*

*Будуть падать з неба зорі
Під гітарний перегук.
Мов бальзамом у серце хворе
Влеться пісні дивний звук.*

Пора золота

*Вже минають літа – пора золота,
Заростають травною дороги.
Де ж тепер ви, літа, – ця пора золота
Без журби, без печалі й тривоги.*

*Відгоряють літа – пора золота,
Наче зорі падають у вічність.
Щасливі літа – ця пора золота,
Дні і ночі праведні й грішні.*

*Відлітають літа – пора золота,
Ронять дні, наче осінню листя.
Неповторні літа – ця пора золота,
Ніби небо безхмарне і чисте.*

*Відпливають вдаль літа – пора золота,
На хвилях життя без упину.
Не вернуться літа – ця пора золота,
Ні на мить, ні на час, ні на днину.*

Справжній друг

*Я не шукав скарбів по світу,
Грошей на чорний день не відкладав.
Гуляв в моїх кишенях вітер,
Та я на це ніколи не зважав.*

*Я зрозумів в житті багато,
Як по землі шляхами мандрував,
Що друзі – найдорожчий статок,
Який для себе я надбав.*

Приспів:

*Справжній друг в біді не кине,
Все віддасть, навіть серце своє.
Справжній друг, бува, краще родини,
Якщо він у житті в тебе є.*

*Я не стріляв птахів досвітніх
І журавля у небі не спіймав.
Та новий день стрічав привітно –
Душею друзів шанував.*

Стукає осінь

*Стукає осінь уже в мої вікна
Листям пожовклим, що з гілок зліта.
Співом сумним
і холодним злим вітром
Стукає осінь у моє життя.*

*Приспів:
Непідкупна, невмолима осінь
Хижим птахом кружить наді мною.
Чом приходиш, осінь, без запрошень?
Я не попрощався ще з весною.*

*Стукає осінь у мій ганок,
Смуток несе із собою у майбуття.
Сірим дощем і колючим туманом
Стукає осінь у моє життя.*

*Стукає осінь уже в моє серце,
Знову не буде весни вороття.
Не забруднити душевні джерельця,
Не стукай, осінь, у моє життя.*

Молодість

*Мене із легкої руки
По батькові вже називають,
І швидко так летять роки,
Але назад не повертають.*

Приспів:

*Лишайся, молодість, зі мною назавжди,
Хміліє нехай нею голова.
Не йди від мене, молодість, не йди,
Щоб, як колись, сприймалися слова.*

*Нехай уже ідуть сніги,
Моїх надій дороги замітають.
Я повернусь на береги,
Де там завжди мене чекають.*

*Немов з чиєїсь легкої руки,
Вже наші внуки підрастають.
Біжать літа, летять роки,
Але назад не повертають.*

Вишиванка

*Вишита веселки кольорами,
Ніжними оспівана піснями.
І любов, і вірність лебедина
На твоїй сорочці, Україно.*

*На твоїй сорочці-вишиванці
Сонця теплі промені уранці.
Твій образ рідний, вишитий на ній,
На вишиванці нашій золотій.*

*Вишита надіями-нитками,
Уквітчана вишневими садами.
Усміхнена, ласкава і привітна,
Ніби наречена та тендітна.*

*У твоїй сорочці-вишиванці
Я кружляю весело у танці.
Сяють на сорочці полотняній
Барви і веселі, і весняні.*

Бувають дні

*Бувають дні печалі і тривоги,
І хочеться кудись подалі йти.
Йти, не вибираючи дороги,
В незвідані ніким іще світи.*

*Щоб розпочать життя спочатку,
Забуть, що відбувалось в нім колись.
І пісня лиш залишиться на згадку
Про мрії, що були та не збулись.*

*Приспів:
Просто треба жити і любитись,
Буть завжди самим собою.
З долею ніколи не миритись,
Весело сміятись над бідною.*

*Бувають дні щасливі і веселі,
І світ тоді здається чарівним.
Заходить світле свято до оселі,
Реальними стають рожеві сні.*

*Як шкода, що в житті усе минає,
А дні летять, немовби зорепад.
Нехай в душі надія не згасає,
Нехай цвіте у ній любові сад.*

Для дружини Ольги

*Я вдячний небу і зіркам
За те, що ти зі мною поруч.
Судилось разом бути нам,
Ділити радість, біль і горе.
Ти джерело моїх натхнень,
Для серця втіха і наснага.
Душі схвильованих пісень
І честь, і муза, і відвага.
Я все тобі одній віддам,
Нічого серце не шкодує.
Для мене ти, немов бальзам,
Що від недуг завжди лікує.*

Моїй мамі, дружині і донькам

*Жінка, матір і дружина,
Донька чи сестра проста,
Славна жінка-берегиня
Із родинного гнізда.*

*Приспів:
Тобі вклоняюся доземно,
Ти скарб мій і безцінний статок.
Для мене все життя буденне
Ти перетворюєш на свято.*

*Є у кожного стежина
До родинного гнізда,
Де чекає берегиня –
Ніжна, щира і свята.*

Барвінок

*Стелиться барвінок,
Стелиться і в'ється,
А в саду дівчина
Весело сміється.*

*В коси заплітає
Квіточку барвінку,
Доленьки шукає,
Серця половинку.*

Приспів:

*Ой барвіночку, барвінку розкажи дівчині,
Що мене причарували її очі сині.
Перейшла красуня у житті мені дорогу
І у серці залишила смуток і тривогу.*

*Стелиться барвінок
По землі низенько,
Під вікном дівчини
Килим зелененький.*

*В тім моя провина,
Що її кохаю.
Вийди в сад, дівчино,
Я тебе чекаю.*

*Стелиться барвінок,
Стрічечкою в'ється.
Вже в саду дівчина
Іншому сміється.*

*Загадав бажання
В пелюстках барвінку,
Щоб знайти кохання,
Другу половинку.*

Берегиня

*Просте благовістиве слово,
А скільки в ньому доброти,
Надії, вірності й любові,
Весняних ранків чистоти.
Де б не бував, в якому краї –
В думках з тобою завжди я,
Бо лиш тебе одну люблю –
Моя ти пісня і життя.*

Приспів:

*Берегиня, приголуб і залелій
Ти у життєвім морі світлий берег мій.*

*Тебе в житті не проміняю
За скарб коштовний, золотий.
І серце радісно співає,
Коли зі мною поруч ти.*

*Усе, чим живу, усе, що маю,
Усе віддам для тебе я.
І на дрібниці не зважаю –
Ти моя муза й каяття.*

Якби ж я

*Якби ж я був художник –
Тебе б я лише малював.
Картини всі, що можна,
За тебе б я віддав.*

*Якби я був поетом –
Вірші б тобі я писав.
Романси і сонети
Тобі б лише я дарував.*

*Приспів:
А ти, кохана, не зі мною
Ідеш дорогою життя.
Тебе кохаю я до болю,
Люблю тебе до забуття.*

*Якби ж я був багатим –
То бідним б став зате.
Щоб сонце вдвох стрічати
Уранці золоте.*

*Якби ж я був сміливим –
Тобі б все розповів.
Можливо, щоб змінили
Ми долю наших днів.*

Одинока пані

*В тихій кав'ярні, за столиком пані
П'є каву, шампанське й коньяк.
Її погляд печальний і келих криштальний
Тремтить у тендітних руках.*

*Приспів:
Одинока пані, не сумуй,
Біль у серці затамуї.
Що було – в минуле відлітає.
Одинока пані, не журись.
Негаразди всі колись
І біда, і біль в душі минає.*

*В тихій кав'ярні сидить сумна пані
І палить в журбі цигарки.
А в очах її смуток і щось нездоланне,
Коли піднімає чарки.*

*В тихій кав'ярні зажурену пані
Ніхто не питає, чому сама,
Чому в серці туга?
Можливо, за паном,
Якого вже поруч нема.*

Верба

Зустрічались під вербою
Ми удвох з тобою
Там, де тиха річка, річка невеличка.
Там купались зорі
У воді прозорій
І гуляла нічка, нічка-чарівничка.

Приспів:
Я прийду до верби, до ріки,
Принесу свої болі і радість.
І повернусь із журби
Крізь літа, крізь роки,
Крізь тумани, негоду і старість.

Як кохались під вербою
Ми удвох з тобою
Пам'ятає річка, річка невеличка.
Пам'ятають трави,
Зустрічі, забави,
І чорнява нічка, нічка-чарівничка.

Залишились під вербою
Зустрічі з тобою
І забрала річка, річка невеличка.
Вкрила пеленою
Наші дні з тобою
Вже чорнява нічка, нічка-чарівничка.

В твоїх очах

*В очах твоїх себе шукаю,
Та в них себе не бачу я.
В думках себе весь час питаю,
Не знаю відповіді я.*

*У мріях я своїх блукаю,
Не знаю, де тебе знайти.
Я все на світі забуваю,
Коли зі мною поруч ти.*

*Приспів:
Притулю до уст твої долоні
Я і з ніжним трепетом в душі.
У твоїх очей я у полоні,
Так чому ж з тобою ми чужі.*

*У снах своїх я зустрічаю
Тебе чарівну, неземну.
Та тільки ти мене лишаєш,
Коли прикинуся від сну.*

*Але у серці досі вірю,
Що ти прийдеш не уві сні.
Всміхнешся мені ніжно й щиро,
Надію принесеш мені.*

Море, я і ти

*Лемент чайок над водою,
Хвиль п'янкий пасаж.
Вечір, море я з тобою
І забутий пляж.
Ніжна усмішка-дарунок
В чарівних очах.
І солоний поцілунок
Моря на вустах.*

Приспів:

Море, я і ти – сюжет казковий.

Море, я і ти – на небі зорі.

*Море, я і ти – то любові нашої мотив –
море, я і ти.*

*Море, скелі, ти зі мною
Мрій хмільний вояж.
То для нас обох з тобою
Звабливий пейзаж.
Зупинився час довкола,
Наче заблукав.
Я тебе, моя любове,
Так давно чекав.*

Золотий падолист

*По осінньому саду
На побачення іду.
По некошеній траві
Квіти я несу тобі.*

*Листя стелиться до ніг,
Радісно в душі мені.
Я щасливий знову тим,
Що мене чекаєш ти.*

*Приспів:
А золотий падолист
Танцює останній твіст.
Танцює останній твіст
Золотий падолист.*

*Я не думав, що любов
Прийде до мене знов.
Що серед осені вона
Завітає, як весна.*

*Все по-іншому тепер,
Що маю я для тебе.
І змінила ти життя,
Любая, милая ти моя.*

Крихітка

*Зустрів тебе я випадково:
Ішла назустріч ти сумна,
А я не знав, що у любові
Є зовсім інша сторона.*

*Приспів:
Моя крихітко, моя ластівко,
Зірко ти ясна моя!
Моя крихітко, моя ластівко,
Як сумую без тебе я.*

*Немає слів, щоб описати
Мої бентежні почуття.
Тебе не можна не кохати,
Моя ти пісня і життя.*

*До тебе я щоразу лину,
Несу душі дарунок свій.
Закрию очі на хвилину —
І бачу знову образ твій.*

Мости

*Без упину біжать кудись роки,
Як води бурхливої ріки.
Ту річку убрид не перейдеш,
Роки назад не повернеш.*

*Ти за собою не пали мости,
Що звели з тобою я і ти.
Тепер ми на різних берегах,
Перед любов'ю у боргах.*

*Приспів:
Твій берег лівий, мій берег правий,
Ріка життя підступна і лукава.
Не спалюй ти надій мости,
Як не прочитані з минулого листи.*

*Ти один-єдиний міст лиши,
Шлях до серця нам і до душі,
Щоб зустріли ми з тобою знов
Наше щастя, вірність і любов.*

*Перетнуться у житті дороги,
Відійде сум в душі й тривоги.
І по містку хитких надій
Підем разом ми назустріч мрій.*

Перше кохання

*Як ми любили, як ми кохали
Знає лиш вітер, знають лиш трави.
Як було весело вдвох нам з тобою
Біля озериця, попід вербою.*

*Зорі на небі літа віщували,
В лузі зозулі долю кували,
Місяць звабливо гойдався на хвилі.
Було так добре, були ми щасливі.*

Приспів:

*Перше кохання – це ти, моя люба.
Запам'ятав я його назавжди.
Перше кохання – це ти моя згуба.
Перше кохання – це ти, тільки ти.*

*Зсохлась верба, заміліло озерце,
Сумом печаль ятрить моє серце.
Перше кохання нам знов не вернути,
Та я не можу його забути.*

*Щоб знову напитись хмільного трунку,
Дикого меду твоїх вуст поцілунки.
Щоб сонця світанки разом зустрічати
І більше з тобою не розлучатись.*

Вальс «Прощання з дитинством»

*Відлунав вже останній дзвіночок для нас
Нам на щастя, на долю врочисту.
І наш перший учитель, і наш перший клас
Шле вітання усім із дитинства.*

Приспів:

*До мрій золотих у далекі світи
Нас юність незвідана кличе.
Дитинство моє, прощавай назавжди,
Безпечність твою я запозичу.*

*Як хотілося всім нам прискорити час,
Юність нам усміхалась барвисто.
Ми до школи повернемося тисячу раз,
Щоб зустрітися знов з дитинством.*

*Одягла вже розлука прозору вуаль,
В небі зорі розквітли намистом.
І кружляє повільно у спогадах вальс,
Вальс прощання з далеким дитинством.*

Лебедина вірність

*Жили на озері міському
Два гарні лебеді весною
Він чорний був, лебідка – біла.
Кохалась пара ця щаслива.*

*Став вітер хмари розганяти
І ніжно лебедям співати.
На небі сонце посміхалось,
Ніщо біди не віщувало.*

*Та якось лебедя не стало,
Життя раптово обірвалось.
Лебідка склала білі крила
За ним у вічність полетіла.*

Сатира
Байки
Гуморески

Сповідь удава

Удав плакав і жалівся,
Лелись сльози у душі.
Як на кролика дивився,
Здобич жадібно душив.

– Чом мене так зневажають, –
Він, наситившись, питає. –
Потай лають, проклинають,
Я ж з дитинства сирота.

Скрізь мене всі обминають,
Мать не хочуть спільних справ.
Друзів також я не маю, –
Плакав у журбі удав.

В думці часто переймався,
Хоч й романтиком не був.
Наодинці сповідався,
Хоч її ніхто не чув.

Могорич

*Так на світі повелося –
Для людей це звична річ –
У житті, щоб не стряслося,
Виставляти могорич.*

*Щоб носилася обнова,
Слугувала день і ніч,
По неписаних законах, –
Ставлять завжди могорич.*

*Як то кажуть, – на халяву
Десь придбати цінну річ,
Будь-яку владнати справу
Допоможе могорич.*

*Зустрічають, проводжають
Вечір, ранок, день чи ніч, –
Щедро завжди наливають
За гостини могорич.*

*Зігріва він у морози
І від вітру та дощу...
Треба вилити із бронзи
Пам'ятник могоричу!*

Курячі мрії

*Курка жила весь час в мріях,
Дивилася у небеса.
Дбайливо чистила пір'я
І вірила у чудеса.*

*Хотілося їй літати,
Мов вільний птах у вишині
І над подвір'ям ширяти
Уже наяву, а не у сні.*

*І ось якось у надвечір'ї
Відважилася на політ.
Розбіглася по подвір'ї
І перелетіла за пліт.*

*Бруківкою поряд гуркіт —
Вантажівка проїжджала.
І вмить бідолашна курка
Під колесами скінчалась.*

*Комусь літати,
Комусь землю топтати.
Комусь у небо дано летіти,
Комусь землею весь вік ходити.*

Сумна історія

*Сусід на ринок не ходив,
У кума кабанця купив.
Доглядав, давав збіжжя –
Ріс кабанчик, як на дріжджах.*

*Та уся біда у тому, –
Кожен вечір звуки грому
Розліталися повсюди.
Так хропів кабан зануда.*

*Не дають сусіду спати
Кабанцеві серенади.
Заколоть би тварь ту, кляту,
Та далеко ще до свята.*

*Бідолаха той сусід
Бідкався, змарнів і зблід.
У ночі не висипався,
Від хропіння в льох ховався.*

*Не було вже сил й бажання
Витерпіти це знущання.
Та сусід владнав цю справу –
Вікна пластикові вставив...*

*Оця історія сумна
Скінчилась зле для кабана.
Його він мусив зарубать,
Щоби за вікна борг віддять.*

Жираф і козел

*Якось осінньої пори
Біля високої гори
Жираф козла зустрів.
Пив козел джерельну воду,
Вдихав ніжну прохолоду,
Про щось мріяв, не журився.*

*Говорив жираф пихато:
– Чомусь ти маленький, брате,
Певно, дитинчам не їв.
Скачеш, бігаєш по горах
І не бачиш річки й моря.
Увесь вік отут прожив.*

*Я ж все бачу, чую, знаю,
Їм, лежу, відпочиваю.
Кажуть, що я олігарх
І брудні козли працюють
Всі на мене. Я ж керую,
Мов справжнісінький монарх.*

*Говорив жираф, хвалився
Та й у пастці опинився, –
В браконьєрському затворі.
А козел старий і мудрий,
Як жираф свій мозок пудрив,
Втік стежиною у гори.*

*Ніколи, друже, не хвалися.
Бо можеш в пастці опинитись.*

Нечиста сила

*Хлопець з вечорниць вертався
Із сусіднього села.
Навпростець будов подався,
Там коротша путь була.*

*Як набрів діжок з смолою,
Ненароком послизнувсь
І за мить із головою,
В діжці ледь не захлинувсь.*

*Виліз з діжки, витер очі,
І не знає, що робить,
Куди йти посеред ночі,
Геть смолу не відліпить.*

*А на лобі справжні роги, –
Причепилася смола.
Де шукати допомоги?
Довго йти ще до села.*

*Раптом виліз сторож п'яний.
Як побачив – обімлів.
Ледь прийшов старий до тям
І від жаху занімів.*

*Як завие сторож п'яний:
– Це нечиста, сатана, –
Вбіг в сторожку, зачиняє,
Виглядає лиш з вікна.*

*На світанку в дім дістався,
Ледве парубок добрів,
Мив розчинником, купався,
Голову, мов диню, збрив.*

*Краще обійти завжди.
Щоб не трапилось біди.*

Ведмідь

*Ведмідь нікого в лісі не боявся,
Над меншими завжди знущався,
Глумився, ображав, затюкував на сміх,
І думав, що він наймудріший всіх.*

*Аж якась гава принесла всім звістку.
Так поспішала, що згубила сир,
Що вчора мов ведмідь
 потрапив в пастку,
А вибратись нема в ведмедя сил.*

*Він лютував, що аж земля здригалась.
Та так нічого і не зміг.
З обіймів смерті пастка не пускала.
Та так ніхто на поміч не прибіг.*

Щука

*У річці щука царювала,
Нові закони увела
Тяжким податком загнуждала
І добрий статок нажила.*

*Їй сом говорить: вгомонися,
Бо ти себе занасташиш.
А щука каже: не журися
І балачки свої облиш.*

*Ось тільки окуня спіймаю,
Бо він податку не сплатив,
А як спіймаю – покараю,
Щоб смути в річці не чинив.*

*І ятері вона, в сіті
Сховала в зарослях ріки.
Щоб скрито окуня зловити,
Придумала якісь пастки.*

*Три дні по пастках тих шугала.
Був невловимим окунець.
Раз в пастці і сама застряла –
Такий історії кінець.*

Жартівник

*Чоловік любив пожартувати,
За живе іще когось задіти.
І дотепне слово міг сказати,
А то й зайве міг наговорити.*

*Як над ним хотів хтось кепкував,
Чоловік ображено гнівився.
Близько все до серця став сприймати,
Від дотепних добрих слів гнітився.*

*Були злі й колючі його кпини.
Мусив хтось від них завжди страждати.
Та не бачив в цьому він провини,
Що комусь міг болю завдавати.*

*Якось раз на тих він нарвався,
Хто образу й кривду не терпіли.
Так до смерті жартівник злякався,
Що людей не кривдив до могили.*

Нарада

На лісовій галявині громада
Зібралась терміново на нараду.
Лев – цар звірів – на ній
Без передмови приступив до справ.

– Зібралися сьогодні ми для того,
Щоб будівництво розпочать дороги.
Я думаю, про план ніхто не проти
До рідного села через болото.

Щоб краще до села нам всім ходити,
Щоб не блукали манівцями діти.
Проте одне стоїть у нас питання:
Де, як громаді взять фінансування?

На будівництво нашої дороги
Кошторис обміркований у нас готовий.
В кого сумнів є, якісь питання,
Прошу, кажіть все без вагання.

Громада тихо слухала й мовчала.
Як вийшла тут лисиця й застогнала:
– Скажіть, навіщо нам ота дорога.
Це зайвий клопіт всім нам і тривога.

Давайте краще прокладемо стежину
Собаці непомітну і людині.
І цим громаду нашу збережемо
Від зайвої болючої проблеми.

*Лисицю слухав лев завжди уважно,
А згодом каже строго і поважно:
– Чи є у когось ще якісь питання?
Нема! Тоді почнем голосування.*

*До ранку зтяглося голосування
Та так ніхто й не вирішив питання,
Так й не дійшли консенсусу в дебатах
Пішли, втомившись, ранком делегати.*

*І нагадала ця пуста нарада
Мені також подібну іншу раду.*

Олень і білочка

*Олень красивий круторогий
Не знав в житті перестороги.
Веселим був гульвіса,
Про день майбутній не журився.*

*А білочка гарна трудівниця
Його і просить схамениться,
– Готуй ти, брат, харчі на зиму,
У зарослях збудуй хатину.*

*Не слухав красень. А невдовзі
Прийшла зима. Печуть морози,
Холодний вітер дме щоднини.
Бідує, мучиться скотина.*

*Змарнів та схуд, запали очі,
Крім їжі, іншого не хоче.
Бреде ледь та траву шукає,
Як раптом білку зустрічає.*

*– Моя сестрице, мила, люба,
Прийшла зима мені на згубу.
Позакидав все сніг по вуха,
Даремно я тебе не слухав.*

*І ось у той же день
Замерз гультяй олень.*

Слова паразити

*Слів багато на білому світі,
Серед них є слова паразити.
Дехто часто їх в житті вживає,
Бо запас словесний бідний має.*

*Безліч слів є на землі горбатих,
І нам про це не варто забувати.
Щоб скоренить у мові паразити, –
Про них уголос треба говорити.*

*Бо прикро так бува, що керівник він
А до найгірших вульгаризмів звикнув.
І висновок приходить сам собою –
Не все в порядку в нього з головою.*

*Про це багато можна говорити,
Словам тим паразитам вчаться діти.
Від них духовно діти деградують,
На жаль, від них
в суспільстві не лікують!*

Полювання

*Якось взимку на світанні
Йшов сусід на полювання.
Взяв набої та рушницю
І на зайця, й на лисицю.*

*Брів важкими чагарями,
Здобич виглядав ярами.
За день вистріляв патрони,
Та й бреде собі додому.*

*Прийшов тихенько у село –
Хоч би нікого не було.
В душі себе гризе, карта:
Хто ж без трофея поверта.*

*Як раптом тут на пліт плиг-плиг
Здоровий заєць із-під ніг.
Ось тут сусід не розгубивсь,
Зубами в зайця учепивсь.*

*Гамселив зайця він чим міг
І ось, нарешті, переміг.
В нерівному важкому бої
Сусід залишився героєм.*

*Та перед тим, як зайцю вмерти,
Сусіда добре встиг подерти:
Понівечив обличчя, руки,
Завдав надовго йому муки.*

*Сусід тівроку лікувався,
І згодом шрамами пишався.
Та зберігав чомусь мовчання
Про те геройське полювання.*

Морж

*Взагалі то мій сусід не п'є,
Дуже рідко, що таке буває.
А уже, коли він п'є, то п'є
І його ніщо не зупиняє.*

*Якось восени сусід набравсь –
У калюжі, як свиня, купавсь.
Плавав, як свиня в бруднім кориті,
Це була для мене сцена дика.*

*Коли сусід мій запиває,
Вночі усе розповідає.
Була сусідка в курсі справ,
Де, з ким, коли він випивав.*

*Якось до чортиків напився,
Зимою в річку провалився.
Всю рибу в річці налякав,
На все село лементував.*

*Сусід миттєво протверезів
Та висновків так й не зробив.
Тепер на нього кажуть “морж”
І я кажу також.*

Вулкан, землетрус, буревій

*Землетрус, буревій із вулканом
На вечірці зустрілися п'яній.
Кожен з них тут бундючно пишався,
Кожен як тільки міг вихвалявся.*

*Став вулкан гордо всім говорити,
Що найкраще його не будити.
Я за вчинки не відповідаю:
Все зруйную, спалю, розкидаю.*

*Землетрус тут з-під лоба як зиркне:
– Твоя мова, вулкане, набридла.
Я не раджу мене прогнівити,
Бо біди можу й лихо зробити.*

*Буревій за ним мовив пихато:
– Можу хвилю велику підняти.
Кораблі і міста зруйнувати, –
Краще зовсім мене не чіпати.*

*Слід давно вже усім вгомонитись
Як сказала одна знаменитість:
– Легко в світі трощить,
руйнувати, –
Набагато складніш будувати.*

Коза

*Жив дід на хуторі одному,
Господарство справно доглядав.
Була проблема лиш у тому,
Що всіх він мудрості повчав.*

*Як тільки десь когось зустрине
Поради кожному давав.
І говорив він без упину,
Аналітичний розум мав.*

*Задумав він козу купити,
Півдня на ринку вибирав.
Розмови різні вів завзято,
Що люд від діда утікав.*

*Щасливий дід чвалав додому,
Веселу пісеньку співав.
Тут перехожий незнайомий
Здалеку діда щось питав.*

*А тут платформа залізнична,
Шлагбаум путь перекривав.
І дід, немов до хвіртки звично,
Козу до нього прив'язав.*

*По залізниці потяг мчиться.
І зовсім слів не розібрать.
Дідусь хотів порозуміться,
Щось незнайомиця запитать.*

*Вже електричка прогриміла,
Настала мертва тиша вмить.
Дід озирнувся. А кізка мила
На тім шлагбаумі висить.*

*В біді, в журбі дід опинився.
На жаль, козу не врятував.
Пізніше, – де б з ким не зустрівся
Поради більше не давав.*

Інтерматеріаліст

*Я – інтерматеріаліст.
Відкривсь до цього в мене хист.
Я той, що імпортне люблю,
Але й своє я не ганьблю.*

*Не хочу я своє картать,
Та звик заморське випивать,
І закордонний черевик,
І одяг я носити звик.*

*Не атеїст, не мораліст.
Я – інтерматеріаліст.
Усе, що викрутив-надбав,
Ще вчора “прихватизував”!*

Страшний сон

*Якось раз дідусь набрався,
Що додому ледь дістався.
На долівці серед хати
Бідолашний вклався спати.*

*Так хропів – шибки тряслися,
Що під ліжком опинився.
А на ліжку баба вклалась,
Сон четвертий додивлялась.*

*І ось таке стряслося –
Встало на дибки волосся –
Діду сон страшний приснився,
Що він нібито втопився.*

*В труну діда положили,
Віко цвяхами прибили.
Він помацав збоку, зверху,
Втрапив дійсно у халепу.*

*Що ж тепер йому робити,
Хочеться ж іще пожити.
Вперся він, підставив спину
Й бабу з ліжка перекинув.*

*Баба так перелякалась,
Що гикала й заїкалась,
Дід сидів, стогнав, хрестився
І в ту ж мить протверезився.*

*Коли вся біда скінчилась,
Кум до діда завітав.
За столом удвох присіли,
Оковиту дід дістав.*

*Дякую тобі, мій любий,
Попередив ти мене...
Ну то що ж, здорові будем,
А сусід мій хай гикне.*

Донос

*Нагонив дід медовухи
І під вишню закопав.
Сусід – заздрісний падлюка
Взяв дільничному й продав.*

*Надійшли дільничний, свідки,
Сусід – стерво приплелось,
Позбігалися сусіди
І дізнання почалось.*

*– Діду, донос нам надіслали,
То щоб довго не шукали,
Прошу, все розповідай,
Самогонку не ховай.*

*На сусіда дід лютує,
Згодом тихо протестує:*

– Оковиту я не гнав,
Хтось на мене набрехав.

А сусід: “Ідїть до вишні –
Оковиту там сховав”.
Каже дід: “Пробачте, грішний,
Що горїлка там – не знав”.

Швидко бутлик тут відрили,
Сусід руки потирав.
Для експерта пробу влили,
І дільничний запитав.

– Видно тут і зрозуміло:
Не горїлка це – вода.
Сусід випив очманіло...
Дід на те відповіда.

– Як померла моя баба –
То водою обмивав,
А вже потім, за обрядом,
Біля вишні закопав.

У дільничного з сусідом
Шлунки бідні “позсихались”.
А всі свідки разом з дідом
В хаті весело сміялись.

Ревнивий чоловік

*Вернувся із відрядження до хати
Раніше чоловік на кілька днів.
Зирк: черевика розмір п'ятдесятий,
Ще й плащ чужий на вішалці висів.*

*Хвилина – очі кров'ю налилися,
Підперло груди, піт уквив чоло.
Від злості руки й ноги затряслися,
Надумав знищить бісове кубло.*

*З вітальні сміх і музика лунали
І делікатно посуд брязкотів.
Не криючись, голубки воркували.
Від гніву чоловік увесь тремтів.*

*Схопив, як довбню, черевика в руку,
Вбіг до вітальні, грізно закричав.
Давай щосили гамселить падлюку,
Що на його дружину заглядав.*

*Ой, чоловіче, що це ти: сказився, –
Дружина каже, – любий, вгомонись:
Це ж рідний брат приїхав із Полісся,
Ще й свіжину в дарунок нам привіз.*

Вояж

*Швидкий потяг на Одесу
Нас крізь темінь ночі мчить.
Їду я, щоб зняти стреси,
Взагалі, щоб відпочить.*

*Вудочки, намет, гітари –
Ось увесь у нас багаж.
З другом разом ми у парі
Здійснюємо свій вояж.*

*На зупинці невідомій
Сатана приніс подруг,
Краще б ми сиділи вдома
І не знали б згуб.*

*Під гітару ніч минула.
Пісні, танці – повний фарш,
А під ранок вітром здуло
Усі гроші і багаж.*

*Швидкий потяг із Одеси
Нас назад додому мчить.
При бубнових інтересах.
Лохів так і треба вчить.*

*Відпочили ми на славу –
Знай ходили лиш на пляж.
Це когось була забава,
А для нас пустий вояж.*

Майже казка

*Батько і мати,
Брат із сестрою
Лаялися в хаті
Поміж собою.*

*Входить чаклунка
Слуха, мовчала,
Замість дарунків
Всіх зчарувала.*

*В небі, мов шоу,
Грім – блискавиця:
Сваряться знову
Брат і сестриця.*

*Дощ і хмарина –
То батько й мати
Сварку зчинили
Брудну у хаті.*

*Б'є блискавиця,
Дощ знову лине, –
Як не змириться
Вся їх родина.*

Вальс і рок-н-рол

*Два різних брати проживали.
Невдоволені бували:
Був вальс тихенький і поважний,
А рок-н-рол гучний, відважний.*

*Вони щоденно сперечались.
А як тільки разом зустрічались,
То лаялись, а то й чубились,
Бо поруч жити не любили.*

*Сидіти вальс любив удома
Чи мріять, чи згадати wspomин.
Душа ж бажала рок-н-рола
І баскетбола, і футболу.*

*Йшов рок-н-рол на дискотеку,
Та заглядав до мототреку.
Вальс – до театру, до балету,
А то ходив в бібліотеку.*

*І сваркам дивним тим немає
Ніколи ні кінця, ні краю.
Тож вибачте мені на слові –
Всі в суперечці однакові.*

Козаки

*Ми з сусідом справжні козаки,
Що не говоріть – холостяки.
Двоє друзів – нерозливвода.
І для нас – і горе не біда.*

*В мене – двометрова висота,
А йому малий зріст Бог зверстав.
Та ми кращі хлопці у селі –
Дружні, недотепні Василі.*

*Коли діти бачать нас, – кричать,
Мов ті собачата скавучать.
Прозивають нас та ще й ганьблять,
Краще вам нікому і не знать.*

*Якось до дівчат ми вдвох пішли,
Та нас там так хлопці потовкли,
Що “швидка” знівечених знайшла
І в лікарню битих повезла.*

*Виїхали в місто раз гулять, –
Після й голови не показать, –
Стріли там циганки погадать –
Встигли нас, як липку, обідратъ.*

*Скільки ще пригод було в селі,
Знають і дорослі, і малі.
Будуть ще – допоки козаки
І допоки ми холостяки!*

Скупий дід

*Жив дід. Став він согрішати –
Через скупість все ховати.
Із-за нього, за скупого,
Вся сім'я жила убого.*

*Здумав гроші він складати
І під вишню їх ховати.
Клав у банку трилітрову
Він купюри паперові.*

*Коли зміг одну набрати,
В іншу став вночі складати.
А життя текло, минало,
Та було все діду мало.*

*Час настав вже помирати,
Прийшли діти всі до хати.
І онуки, і сусіди
Попрощатися із дідом.*

*Банку дід перевертає,
Труху з грошей викидає.
Він не встиг сказати й слова,
Вмер від відчаю раптово.*

Про чоловіка

*Чоловік цей жив тривожно,
Перед вищими стеливсь.
Прогинався перед кожним
І чималого добивсь.*

*Якось мовить керівництву:
– Раджу справу повернуть. –
Шапку і пальто лишіть Ви.
Думатимуть – дух Ваш тут.*

*Був нещирим і лукавим,
Друзів у житті не мав.
В нищих і у шкурних справах
Він по головах ступав.*

*В щоб і як не одягався:
Чи в костюм, а чи в пальто,
Скільки б ти не прогинався, –
Люди бачать: хто є хто.*

Римовані рядки

*Чи є, не знаю, сенс у тому,
Щоб щось пояснювать тупому.
Це, – як сліпцю малюнок показати
Або глухому пісню заспівати.*

* * *

*Дитинство – ранок пізнання.
А юність – то пора надій.
А зрілість – світ розчарування.
А старість – нездійснених мрій.*

* * *

*Не соромно в житті
Родитися свинею.
А соромно, як ти
На світі станеш нею.*

* * *

*Не ганебно гарно жити,
Добре їсти, добре пити...
Але як красиво жити,
Щоб нічого не робити?!*

* * *

*В партію будь-яку легко вступити
Лишень ти підпиши заяву.
Та тяжко від всього відмитись...
А це вже не партійна справа.*

* * *

*Немає лиха без добра,
Нема добра без лиха –
Настала вже давно пора
Мораль збирать по крихтах.*

* * *

*Був колись він комуністом,
Письменником і атеїстом.
Нині став він демократом
І наплюжить свою хату.*

* * *

*Закон життя простий:
Що другом буть не може –
Для щедрого скупий.
Для бідного – заможний.*

* * *

*Життя – це свято
Музики і барв.
Здоров'я, статок –
Найдорожчий скарб!*

Легенда про сало

– Чом українці люблять сало? –
Онук у діда запитав. –
Ковбас і шинки є навалом
Та ще багато інших страв.

Дідусь поправив сиві вуса,
Цигарку мовчки запалив,
Онуку щиро посміхнувся,
Йому легенду розповів:

– На нашу землю зазіхав
Не раз чужинець-бусурман.
Спустошував і грабував
Вкраїну рідну хан.

Усе, до рук що потрапляло,
Він із обійстя вигрібав.
На щастя, лише свинину й сало
Той бусурманин зневажав.

Всі згинули навік чужинці,
Їх давно уже не стало,
А вижили лиш українці,
Бо їдять і їли сало.

Дорога до Бога

*Керівник суворим був, порядним,
Та проте маленьким і огрядним.
Якось він на території блукав,
Провалився, бідолашний, в яму впав.*

*У ямі, що заповнила багнюка,
Там не один валяється брусок.
Пече і коле, обліпа грязюка,
Проймає холод лютий до кісток.*

*Вперше атеїст згадав про Бога...
А душа благала і просила,
Смерть щоб відступила і тривога...
Віруючим вмить його зробила.*

*На той лемент люди позбігались
Подивитись на брудного дивака.
З ями колективно витягали
Бідолашного вони керівника.*

*У кожного своя в житті дорога:
Одна – до сатани, одна – до Бога.*

Вже нікого...

*Вже нікого не дивує:
Діти палять цигарки,
Поруч олігарх жирує,
Хтось збирає мідяки.*

*Вже нікого не шокує:
Що не слово – матюки.
Всяк духовність ігнорує,
Як заповіли батьки.*

*Вже нікого не хвилює –
П'ють дівчата і жінки.
Кажуть люди – час лікує,
Та, можливо, навпаки.*

*Може, треба, щоб держава
Вже поставила крапки.
Про майбутній час подбала,
Щоб жили не як вовки.*

Коли ж все скінчиться

*В сиву давню днину
Рвали на шматки
Рідну Україну
Гетьмани й князьки,*

*Турки і татари,
Ляхи й москалі
Роздували чвари
На моїй землі.*

*Віру катували,
Мову відняли.
Нас “хохлами” звали,
Бидлом нарекли.
Зрадникам-іудам
Землі роздали,
Та й собі-паскудам
Грошики взяли.*

*А тепер грабують
І свої, й чужі.
Бісяться, жирують
Владні всі мужі.
І живуть для того,
Щоб побільш урвать.
Не бояться Бога
Й пеклом не злякать!*

** * **

*Не можна змиритися –
Це карма чи рок.
Коли ж все скінчиться –
То знає лиш Бог!*

З м і с т

<i>Георгій Сербін. Могутня єдн сть</i> слова, музики сп ву	3
Л Р И К А. П С Н . РОЗДУМИ	9
Душ криниця	10
Любов-кохання	11
Знаю я	12
З в'яле листя	13
Б ль не в дпускає	14
Сн жанна	15
Б л ромашки	16
Романтичний веч р	17
В д серця й до серця	18
Ой не сп вайте	19
Забута п сня	20
Млин	21
Українськ ж нки	22
Париж	23
Я з минулим зав'яжу	24
Гроза	25
Розкажи	26
Кам н	27
Журба	28
Нерозд лена любов	29
Моя пташко	30
В д дол не можна втекти	31
На хвилях пам'ят	32
Тому весело живеться	33

Б ле – чорне	34
Село	35
Допоки	36
Серце.....	37
Зозуленька	38
Я не Соломон.....	39
Молитва.....	40
В йна	41
Колискова	42
Спов дь.....	43
Не ти	44
В длуння весни	45
Ос нн етюди	46
У т м краю	47
Пожежник	48
Волинь.....	49
Батьк вська вишня	50
Батьк вський пор г	51
«Я так люблю один блукати...»	52
У березн випав сн г	53
Кленовий лист	54
Сало	55
Дн	56
Зароб тчани.....	57
Батьк вське пол сся.....	58
А було колись... ..	59
Льв в.....	60
На тих островах	61
Українц	62
Чумацьким шляхом	63
«Селяв ».....	64
Де жа в'ю	65

Золота п дкова	66
П демо до циган	67
Пора золота	68
Справжн й друг	69
Стукає ос нь	70
Молод сть.....	71
Вишиванка	72
Бувають дн	73
Для дружини Ольги	74
Моїй мам , дружин донькам	75
Барв нок	76
Берегиня.....	77
Якби ж я.....	78
Одинока пан	79
Верба	80
В твоїх очах	81
Море, я ти.....	82
Золотий падолист.....	83
Крих тка.....	84
Мости	85
Перше кохання	86
Вальс «Прощання з дитинством»	87
Лебедина в рн сть	88
САТИРА. БАЙКИ. ГУМОРЕСКИ	89
Спов дь удава	90
Могорич.....	91
Куряч мр ї.....	92
Сумна стор я.....	93
Жираф козел	94
Нечиста сила.....	95
Ведм дь.....	96

Шука	97
Жарт вник	98
Нарада	99
Олень б лочка	101
Слова паразити	102
Полювання	103
Морж	104
Вулкан, землетрус, бурев й	105
Коза	106
нтерматер ал ст	107
Страшний сон	108
Донос	109
Ревнивий чолов к	111
Вояж	112
Майже казка	113
Вальс рок-н-рол	114
Козаки	115
Скупий д д	116
Про чолов ка	117
Римован рядки	118
Легенда про сало	120
Дорога до Бога.....	121
Вже н кого... ..	122
Коли ж все ск нчиться.....	123

Літературно-художнє видання

Тимощук Василь Володимирович

СПОВІДЬ

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ РІЗНИХ РОКІВ

Літературний редактор

Георгій Сербін

Художник

Леонід Форсюк

Дизайн обкладинки

Андрій Дейнега

Коректор

Любов Дейнека

Верстка

Олександр Коршак

Підписано до друку 1.07.2008 р. Формат 70x100 1/32. Папір офсет. Гарнітура «Petersburg». Друк офсет. Ум. друк. арк. 5,16. Обл.-вид. арк. 4,95. Наклад 300 пр. Зам. 42.

Видавництво «Волинські береги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;

e-mail: oberegi@mail15.com

*Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.*

Надруковано в друкарні видавництва «Волинські береги».

